

Jaderná katastrofa Mohenjo-Daro

https://shambavedi.blogspot.com/2019/04/blog-post_90.html

Množství hádanek a záhad dosud nevyřešených naší vědou. Existují pouze hypotézy. Takovou hádanku lze připsat důvodům smrti starověkého města v údolí řeky Indus - Mohenjo-Daro.

Toto jméno samozřejmě nebylo skutečným jménem starověkého města. Toto je název místa, kde bylo vykopáno. V překladu do češtiny je **Mohenjo-Daro kopec mrtvých.**

Takové zlověstné jméno také nepřímo naznačuje katastrofu, která se zde stala, a hromadné umírání lidí.

Co se tedy s tímto městem ve skutečnosti stalo? Chcete obnovit ztracené informace, nepřístupné archeologům?

Možná v tom pomůže sledovat tyto události lucidním sněním.

Dnes bych chtěla mluvit o tom, co jsem na toto téma viděla. Ukázané do značné míry **potvrzuje teorii jaderného výbuchu**, o které někteří badatelé mluví, a navíc předkládá příběh hrdiny z antických mýtů - **Prométhea** novým způsobem. **Sarasvati**, indická bohyně, která předložila tento příběh, byla jedním z Učitelů, kteří přišli na Zemi ze systému Sirius, kteří založili legendární Hyperboreu.

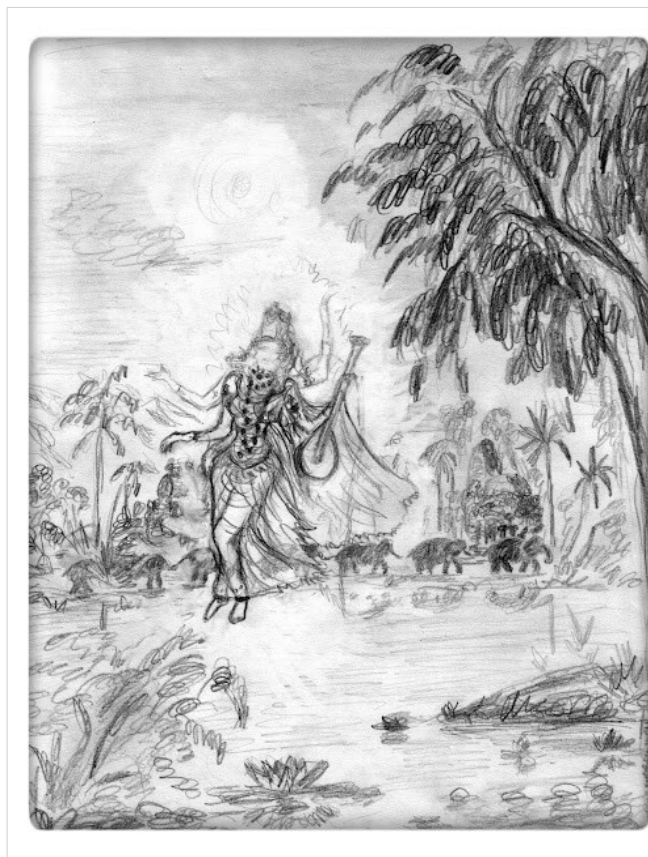
... Tak tedy. Úzká řeka líně unáší své vody kamsi daleko, kde se ztrácí v písku pouště. Ale zde na jejích březích rostou palmy a nějaké stinné stromy. Je velmi dusno; nad tímto světem se vznáší vlhký vzduch. A slunce se jako rozžhavená rudá koule vznáší v oparu

západu. V jeho paprscích vypadají starověké víceúrovňové chrámy růžové a cihlově červené. Zakrývají je tisíce soch a zdá se, že se po zdech pohybují v nekonečném tanci. Na břehu je osada z malých domků.

Poblíž vody samotné jsou nějaké chatrče a v dálce se ve slunci lesknou kupole paláců. V paprscích zapadajícího slunce se pohybuje karavana slonů. Na prvním je polonahý vůdce s dlouhou tyčí. Zbytek slonů se drží při sobě a chobotem drží za ocas toho před sebou. Zada některých z nich pokrývají vzorované koberce. Každý jejich krok doprovází zvonění zvonků.

V noci se k vodě slétají tisíce pakomárů. Zdá se, že vše kolem usíná; vysoké palmy dřímají, zelené hlavy mají skloněné. Unavené větve některých keřů visí dolů a řeka opláchne jejich listy. Sněhobílé lotosy se pohybují na vlnkách vody pod jemným dotykem vánku. Ptáci ztuhli a vzduch naplnilo tajemné ticho. A řeka je zahalena do stále hustší mlhy. Zdá se, že víří nad vodou a otáčí se.

A najednou se ve vírech vlhkého vzduchu začne vynořovat přízračná a průsvitná postava krásné ženy v dlouhém duhovém sáří. Její tvář je jakoby zahalena mlhou a vyzařuje jasné bílé světlo a její postava je půvabná a nádherně zahalená nadpozemskou látkou, která se vlní v záhybech přes šikmá ramena, padá na těžká ňadra a vlaje, obepíná její boky a nohy. Dlouhé náhrdelníky visí na krku a klesají po hrudi.

Nad hlavou, zářící světlem, je vidět zlatá třpytivá pokrývka hlavy připomínající korunu. Zdá

se, že větr nese nějakou jemnou, tajemnou hudbu, která volá někam - do neznáma, ke kráse. Je vynikající a propletená; je nemožné si ji zapamatovat. Jakoby nadpozemská stvoření hrála na nějaký strunný nástroj. A teď si ho všimnu, v ruce této ženské postavy. Pohybuje se a tančí v poletujících kapkách vody a v mlžných vírech. Když se její ruce pohnou, zanechají v prostoru zmrzlou průsvitnou stopu, která po nějaké době zmizí a znovu se objeví při dalším pohybu - jako by měla čtyři paže: dvě jsou hustší a dvě zcela průhledné.

Hlavou mi problesklo jméno „**Sarasvati**“. Koneckonců, **Sarasvati** ve starověké indické mytologii je **zosobněním moudrosti a vyprávění, znalostí**.

Pak Sarasvati mávla rukou a já stoupala někam nahoru. Zdálo se, že mě nesla nad zemí. Dole rychle blikaly obrazy. A nyní, přímo pode mnou, byl opuštěný kopec a nějaké ruiny.

Rovné ulice zničených zdí a základů domů. Mrtvé, zničené město. Kameny zvětřelé větrem a pískem. Zmocnila se mě jakási hrůza, protože nad městem se vznášel temný průsvitný opar, který vydával pichlavý chlad a zdálo se, že jsou z něj slyšet tisíce výkřiků a sténání.

A pak začala svůj příběh, aniž by otevřela ústa nebo pohnula rty. Slyšela jsem v sobě všechno.

... „Lidé tomu místu nyní říkají Kopec mrtvých neboli Mohenjo-Daro. Toto město bylo kdysi plné života.“

A najednou se mrtvé kameny začaly měnit před našima očima. Děsivý černý opar zmizel a zdi domů a chrámů se obnovovaly. Na domech se objevily střechy, ulice se zazelenaly korunami stromů. Fasády domů byly pokryty ornamenty a stěny chrámů byly vymalovány zlatem. V centru města jsem si všimla centrálního chrámu s obrovskou zlatou kupolí. Trochu to připomínalo mešitu, ale kupole zakrývala hlavní sál jen z poloviny. Oltář byl pod širým nebem a představoval velkou rovnou plochu.

A nyní město ožilo. Hluk ulic a bazaru naplnil vše kolem. Ve vzduchu se mísilo voňavé ovoce, sladkosti, vůně ryb, vrzání vozů, řev volů a křik a štěkot. Tmavovlasí i černovlasí lidé zde nosili barevné róby a pestrobarevné turbany. Ženy se zahalovaly do nejjemnějších látek a třpytily se zlatem, které si věšely od hlavy až k patě. Často měli děti přivázané za zády; omotané látkou.

Obličeje těchto lidí se vyznačovaly silnými rysy. Měli velké oči a ústa. Téže velké nosy, jež zdobily masivní zlaté přívěsky. Husté černé vlasy měli stočené do velkých kadeří.

A pak začala „fantazie“. Po obloze létá podivný aparát s obrovskými koly otáčejícími se v opačných směrech. Téměř okamžitě dosáhl zpola klenutého chrámu a vletěl do něj. A pak jsem si uvědomila, že uvnitř není oltář, ale plošina pro přistávání takových zařízení, jež stálo přímo na ní a z něho vycházel pár vysokých lidí ve zlatých róbách, stejného stylu jako měli místní. **Ale piloti byli mnohem vyšší než oni a na jejich hlavách stály koruny? Diadémy? Přilby ze zlatého kovu?** Byly složité a vyřezávané a velmi mi připomínaly pokrývky hlavy indických bohů. **Jejich kůže byla mnohem světlejší než u místních obyvatel.**

"Toto jsou Učitelé ze systému Siria," řekl Sarasvati. Založili zemi Hyperborea, a když zemřela, odešli do prostoru jiné dimenze. Ale v husté podobě velmi často přicházeli k lidem,

aby jim pomohli a naučili je civilizaci.

V tuto dobu se **Anunaki**, o kterých jste slyšeli více než jednou, **skutečně zmocnili Země a provedli své experimenty**. Místní obyvatelstvo města bylo potomky starověké Tellurské rasy, kteří **žili velmi, velmi dlouho na území současné Antarktidy a přišli do indických krajín spolu se zemí (driftovaly)**. Pokud to není jasné, vysvětlím to nyní," řekla Sarasvati.

„Telluria **v nehlubším starověku**, po pádu kamenů tartaru neboli kosmického pekla, byla rozbita na kusy. Pak **Phaethon a civilizace Marsu zahynuly**. **(viz další témata webu.) Kusy Tellurie začal unášet zemský plášť**. Jedním z nich je současná **Antarktida**, druhým **Austrálie** a třetím **Hindustan** (poloostrov). **Tento kus narazil do desky dnešní Eurasie a rozdrtil zemskou kůru do záhybů Himálaje**. Na tomto kousku tedy "odpluly" zbytky Tellurianů. Zde se ale postupem času stali částečně obětí experimentů **Anunaki**, kteří **používali jejich genetický materiál**. Smíchali ho s geny **yettiho** a začali do výsledných těl **vlévat temné duchy démonů**, aby kvalitu rasy snížili. Démoni samozřejmě nezakořenili všude, ale rasa se stala velmi **divokou** ve srovnání s **Telluriany** a zbytky **Lemuřanů** v Asii, na kterých mimochodem prováděli stejné experimenty **Anunaki**. Potomci **Tellurijců**, kteří tímto způsobem zdivočeli, dali vzniknout **drávidské rase - národům dnešní jižní Indie**.

(Pozn. Jižní Indie – drávidové – občas démoni – avšak vytvořili technickou civilizaci, viz dál:)

Učitelé ze Siria tedy tyto lidi neopustili a přiletěli jim na pomoc. A jejich pomoc nezůstala bez povšimnutí. I přes barbarské **anunacké** experimenty se **místní lidé vzchopili a vytvořili mocnou civilizaci**, téměř na vaší moderní úrovni. Přestavěli města se **všemi komunikacemi**, naučili se **létat** na přístrojích samotných Učitelů a naučili se spoustu **věd**. Toto město - a **Sarasvati** ukázala rukou dolů, - se stalo **inženýrskou dokonalostí své doby**. Bylo tam vše, co je potřeba pro civilizovaný život - tekoucí voda, kanalizace v každém domě, osvětlení domů a ulic pomocí **bezdrátové elektřiny**, telefonní komunikace bez drátů, a to je 4 tisíce let před vaší novou érou. Ano, to bylo po smrti **Atlantidy**. Nejen **Atlantida a Hyperborea** vlastnily technologie, ale také tito lidé, kteří **byli nejprve divočí a poté civilizovaní svými Učiteli**.

A co je nejdůležitější, tito lidé se dozvěděli tajemství **Anunaki** a o tom, co s nimi a s planetou provedli. Věděli, že Učitelé **nejsou bohové** a že **Anunaki** také **nejsou bohové**. A snili o tom, že pomohou **Učitelům** svrhnout **Anunaki** a vyhnat je z planety. Ale bohužel to nebylo možné, protože **Anunaki** byli **ukotveni poblíž hlavního kormidla planety** na severní straně hory **Kailaš** a nastavili své podmínky Učitelům z jiných světů.

Civilizace v údolí Indu jim samozřejmě začala překážet. **Nedokázali, nemohli dostat Učitele do prostor jiných dimenzí** a tyto lidi měli jako na dlani. **Neodvážili se ale zničit tento svět jen tak**, protože nablízku byli Učitelé z jiných světů. A pak **Anunaki** přišli s mazaným plánem - vyhladit tuto civilizaci, **postavit lidi proti sobě**. Z maličkosti roznítily **sváry** mezi nejvýznamnějšími městy země, mezi jejich vládci - bratřenci.

A začala dlouhá krvavá válka. Trvalo to více než tucet let. Někdo by si mohl myslet - proč tomu všemu Učitelé nezabránili? Bohužel, **Anunaki začali ozařovat celou tuto oblast nízkofrekvenčními energiemi a Učitelé už nebyli fyzicky schopni přijít k lidem**. Anunaki si na druhou stranu začali nasazovat **holografické masky Mistrů** a jejich jménem říkat lidem o důležitosti této války. Jednomu klanu řekli jednu věc a druhému druhou, že údajně

démoni ovládli protivníky a musí je i jejich města zničit.

Lidé dál věřili a neprohlédli lest, mysleli si, že to jsou skuteční učitelé, kteří jim tohle všechno říkají. Uplynuly roky, válka lidí vyčerpala a nakonec uvažovali o příměří, protože měli stejné zbraně a letadla. Navzájem se vyhlazovali paprskovými zbraněmi, psychofarmaky a tak dále. Všechny tyto bitvy jsou popsány v indické knize **Mahábhárata**.

Zůstalo velmi málo lidí, a tak se rozhodli pro mír. Ale to nebylo v plánech Anunnaki, pokračovala Sarasvati.

A pak Anunaki tajně odešli na **Olymp**. Tam, moderně řečeno, zbyla základna po potopě Atlanťanů v čele s vládcem – **Diem**. Zeus měl stále monstrózní zbraň, kterou od potopy nikdy nepoužil. Byl to blesk nebo železný šíp, který na mnoho let ničil vše živé. Pro vás to lze nazvat obdobou rakety s jadernou hlavicí a prvky vakuové bomby obrovské síly.

A na **Olympu Istí a lichotkami** nalákali do svých sítí vzdáleného příbuzného Dia. Jeho jméno dobře znáte z řeckých bájí. Jmenoval se **Prometheus**.

Prometheus tuto zbraň tajně ukradl z **Diových úkrytů** a na popud Anunakiů ji na svém létajícím talíři pod rouškou jiného boha přivezl do Indie a dal jedné z válčících stran. Ano, to byl přesně ten druh ohně, který Prometheus ukradl „bohům“ a předložil nerozumným lidem. **Smrtící oheň zkázy**. Za což Promethea Zeus uvěznil v horách.

Vládce nepřátelského města se rozhodl udeřit. A stala se velká katastrofa. Zbraň byla použita." řekla Sarasvati.

A nyní děsivé nejjasnější světlo, ze sta tisíc sluncí, ozařovalo údolí řeky **Indus**. Nebylo vidět město ani zeleň a zvuk pohlcovalo jen mrtvé ticho. Žádný rachot, žádný křik. O chvíli později ten zvuk prorazil s hrozným duněním a obloha zčervenala, barva vínová a pak černá a nad městem vyrostl obří hřib s nohou shora vířící. Zvuk znovu zmizel a zůstalo mrtvé ticho a zamrzlý čas a prostor se zdály husté a skleněné.

Něco mě vyhodilo hodně nahoru. Hřib byl dole a kolem něho se vše začalo usazovat, v kruhu, a zvedala se černá oblaka prachu a kouře.

A teď se zdá, že nějaký čas uplynul. Místo města tu byl ohořelý kopec s ruinami a zbytky zdí roztavených žářem.

Sarasvati pokračovala ve svém příběhu. "Takto zahynulo město, kterému nyní říkáte **Mohendžo-Daro**. Nebylo ale jediné z těch, které tehdy zemřely. Smrtící zbraň udeřila všude kolem. Během roku zemřelo mnoho lidí v okolí města i v dalších městech v okolí. Radioaktivní mraky, rozsévající zkázu a deště, které přišly s monzunem, otrávil zemi a „poražené“ i „vítěze“, kteří použili zbraň. Vítězství nepřišlo do domovů vítězů, zaklepala na ně smrt. Vládce se zmocnila hrůza a nařídil rozřezat železný blesk a utopit ho v oceánu, aby ho nedostal nikdo jiný. Ale smrt nezmezela, kosila jeho zemi s celými vesnicemi. Král ztratil rozum a také brzy zemřel. Jeho rodné město, které je archeologům známé pod jménem **Harappa**, bylo opuštěno a zaniklo.

Civilizace v údolí Indu byla tedy zcela zničena, jež se odvážila poznat pravdu o světě, Anunnaki, Učitelích a bozích.

Zbytky těch, kteří přežili vlivem Anunnaki, se znovu rozběhly a začaly všechny předměty bývalé civilizace považovat za démonické, vedoucí ke smrti.

Starodávná jaderná válka zničila celou civilizaci a lidé se opět ukázali jako hračky těch, kteří předstírají, že jsou bohy." Řekla tak Sarasvati. A její průsvitný obraz se rozpustil nad prastarými kameny.

Zapsala Valeria Kolcova

4. 6. 2013

dne [11. dubna 2019](#)

Štítky: [Anunaki](#), [Archiv snů 2013](#), [Bohové starověké Indie](#), [Starověké civilizace](#), [Starověká Indie](#), [Mohenjo-Daro](#), [Sarasvati](#), [Hellas](#)

ver. 21.1.2025 připravil [Bohumír Tichánek](#)

* * *

<https://www.stoplusjednicka.cz/zmizele-mohenzodaro-davna-civilizace-byla-vetsi-nez-egyptskarisepokrocilejsi-nez-babylon>

--- Na rozdíl od Mezopotámie a Egypta tam nenajdeme nákladné hrobky ani výstavné chrámy plné soch. Veškerá „velká“ architektura byla zjevně komunitní, v místě nestojí dokonce ani rozlehlé paláce, jaké vytvářela například minojská civilizace. ---